

ΚΝΕΕCAP — Το κάνουν να φαίνεται εύκολο, αλλά δεν είναι...

Το αρχικό αυτό άρθρο ξεκίνησε με σκοπό να γίνει ένα μουσικό review, αφού παρακολούθησα τους Kneecap στη Μαλακάσα πριν μερικές μέρες. Στην πορεία, όμως, μετατράπηκε -περίπου- σε πολιτικό κείμενο. Για αυτό ευθύνονται οι ίδιοι οι Kneecap. Το προκάλεσαν μόνοι τους.

Για να γίνεις διάσημος -πόσο μάλλον φαινόμενο- δεν αρκεί να είσαι καλός μόνο σε ένα πράγμα. Η μουσική, δεν παύει να είναι το σημαντικότερο στοιχείο αν είσαι καλλιτέχνης, όμως, όσο καλή κι αν είναι, έχει το δικό της ταβάνι. Το ίδιο ισχύει και για το παρουσιαστικό σου και τη σκηνική σου παρουσία, πόσο μάλλον αυτά που θες να πεις, το mission, ο λόγος ύπαρξης για το οποίο βρίσκεσαι στην πιάτσα. Κάθε στοιχείο ξεχωριστά, όσο δυνατό κι αν είναι, δεν φτάνει.

Οι Kneecap έχουν το πακέτο

Τα έχουν όλα. Δεν ξέρω αν παίρνουν 10/10 σε όλες τις κατηγορίες. αλλά η συνισταμένη βγάζει κάτι εκρηκτικό. Δεν χάνουν κάπου, αντίθετα, η τριάδα μουσική- παρουσιαστικό-σκοπός, αν χάνουν κάπου στα σημεία, αυτοσυμπληρώνονται αμέσως με κάποιο άλλο δυνατό χαρακτηριστικό τους, πράγμα σπάνιο. Τελικά όλα γίνονται τόσο καλά που απογειώνονται. Η ταινία από αυτή την άποψη, παρ' ότι προέβαλλε «υπερβολικές εκδοχές των εαυτών τους» κατά τους ίδιους, έδειξε ταυτόχρονα πώς κάνουν ο,τι κάνουν, έχοντας στον πυρήνα μια αυθεντικότητα. Και γι' αυτό χτύπησε φλέβα.

Εδώ και πολλά χρόνια, απ' όσο θυμάμαι, δεν έχω πετύχει καλύτερο attitude. Πετυχαίνουν τον απόλυτο συνδιασμό: είμαστε τα τσογλάνια του τελευταίου θρανίου. Αλητεία, ναρκωτικά, αλλά όχι γενικευμένος φθηνός τσαμπουκάς. Μας αγαπάνε οι συμμαθητές μας γιατί γινόμαστε μαλάκες μόνο με τους απο πάνω. «Η ομορφιά των Kneecap δεν είναι ότι εκνευρίζουμε (piss off) μόνο τους προτεστάντες Άγγλους, αλλά κάνουμε έξαλλους και τους συντηρητικούς Ιρλανδούς. Είμαστε συμπεριληπτικοί με το ποιούς [εκνευρίζουμε](#)».

Ακραία συμπαθείς φυσιογνωμίες, χαβαλέδες, τσαμπουκάδες. Αλλά με άποψη. Η πλειοψηφία των στίχων τους είναι γραμμένοι στα παραδοσιακά ιρλανδικά, τα Γαελικά (Gaelic, Gaeilge για τους Ιρλανδούς). Θεωρούν τη γλώσσα βασικό μέσο αντίστασης στη βρετανική καταπίεση και συμμετέχουν ενεργά στο κίνημα αναγνώρισής της, κόντρα τόσο στη βρετανική κυβέρνηση όσο και στους συντηρητικούς Ιρλανδούς, που θέλουν να της δώσουν μόνο «μουσειακό» χαρακτήρα και να την

περιορίσουν σε ιστορική κληρονομιά — άρα, να τη σπρώξουν σταδιακά στην εξαφάνιση. Ως εκ τούτου, εφευρίσκουν νέο λεξιλόγιο στα Γαέλικά για τα είδη ναρκωτικών και δηλώνουν περήφανοι όταν τις χρησιμοποιεί η ιρλανδική νεολαία!

Το τελευταίο (και μοναδικό ολοκληρωμένο) άλμπουμ τους, *Fine Art*, είναι μια ωδή στην απόλαυση, μέσα από διηγήσεις και σκηνικά μιας παρέας που –τι άλλο– τα πίνει σε ένα μπαρ.

Η σκηνική παρουσία υποστηρίζει όλο το παραπάνω. Όχι απλησίαστοι σταρ. Εδώ παίζουμε μουσική στην παρέα μας. Τσαλακωνόμαστε. Εξακολουθούμε να είμαστε μια παρέα που τα πίνει σε ένα μπαρ.

Μια μουσική ταυτότητα εν κινήσει

Μουσικά, τα πράγματα είναι πιο πολύπλοκα, πιο χαοτικά. Το ότι ο Dj Provai έρχεται να πέσει απότομα στα βαθιά, όντας ερασιτέχνης, είναι εμφανές. Όχι στην ποιότητα, μην παρεξηγηθώ, αλλά στο γεγονός ότι η μπάντα πειραματίζεται διαρκώς με τον ήχο της. Έως και πέρσι, που κυκλοφόρησαν το άλμπουμ *Fine Art*, η δισκογραφία τους, παρ' ότι είχε πάρα πολλά κομμάτια, δεν χωριζόταν σε άλμπουμ. Ήταν σκόρπια κομμάτια, τα οποία η ταινία, με κάποιον τρόπο, συνέλεξε σε ένα soundtrack. Και πραγματικά, από τραγούδι σε τραγούδι αλλάζει το στυλ όπως να' ναι. Τα ζεις όλα. Από rave και big beat σε techno μονοπάτια και από old school hip hop σε darkwave.

Δεν ξέρω τι συμβαίνει στην πραγματικότητα. Η αίσθηση που έχω είναι ότι η μπάντα βρίσκεται στην αρχή της (κι ας είναι πλέον πασίγνωστη), στα πρώτα της μουσικά βήματα, και δεν έχει ακόμα κατασταλάξει ακριβώς στο μουσικό ύφος. Υπάρχει όμως και η άλλη εκδοχή: μπορεί όλο αυτό να είναι σκόπιμο. Οι ίδιοι αναφέρονται σε συνεντεύξεις τους για την «αμείλικτη» ζωή του αστικού κέντρου, της «γρήγορης και έντονης» καθημερινότητας. Ίσως το αποτύπωμα αυτής της ζωής να καθορίζει τελικά και το μουσικό τους ύφος. Κάθε μέρα και κάτι καινούριο. Και πάντα γρήγορο.

Η προσωπική μου γνώμη, είναι ότι ο ήχος που τους ταιριάζει 100%, είναι αυτός στο τραγούδι που συμπύκνωσε όλα όσα τους συνέβησαν τον τελευταίο χρόνο, το *Recap*. Έπειτα από μια επιτυχημένη "loose biopic" ταινία –έτσι την αποκαλούν οι ίδιοι– και μια φρενήρη χρονιά που δύσκολα μπορούν να συνειδητοποιήσουν και οι ίδιοι τι τους συνέβη, πώς τους βρήκε και πώς τους άφησε, το *Recap* κάνει ταμείο. Φαίνεται πως καταλαβαίνουν σιγά σιγά κι οι ίδιοι ποιοι είναι και ποια είναι η αποστολή τους. Ας ελπίσουμε ότι αυτή η ωρίμανση θα βρεθεί και στον ήχο τους.

Αν καταφέρουν ποτέ να ηρεμήσουν από όλον αυτόν τον χαμό, έχουμε να δούμε πράγματα τόσο μουσικά όσο και δισκογραφικά. Στην πραγματικότητα, μουσικά μιλώντας, κάποια στιγμή πρέπει να βρουν τον χρόνο να πάρουν μια ανάσα. Γιατί πρακτικά, τώρα αρχίζουν.

Εκτός της μουσικής τι;

Πρώτα απ' όλα, το ίδιο τους το όνομα. Το "Kneecap" (επιγονατίδα) αποτελεί μια ειρωνική αναφορά στις μεθόδους τιμωρίας (kneecapping, τραυματισμός ή πυροβολισμός στα γόνατα) που

χρησιμοποιούσε ο IRA, ιδιαίτερα κατά την περίοδο των [Troubles](#).

Πολιτικά, τα είπε ο Tom Morello: "Kneecap are the Rage Against The Machine of now". Και μάλιστα, με διαφορά από τον δεύτερο. Βρετανική καταπίεση των Ιρλανδών, Παλαιστίνη, αντι-αποικιοκρατία. Αν έχεις δει συνεντεύξεις τους, είναι εντυπωσιακό το πώς μπορούν να εξηγήσουν τόσο δύσκολα θέματα με απλό τρόπο, με σύντομες ELI5 (από το redditιακό "explain like I'm 5") προτάσεις του ενός λεπτού. Δεν είναι τυχαίο (ούτε όμως κι αυτοσκοπός) που οι συναυλίες τους μετατρέπονται σε παλαιστινιακές διαδηλώσεις. Όπως λένε και οι ίδιοι

«Μπορεί να έχετε βαρεθεί να μας ακούτε να μιλάμε για την Παλαιστίνη κάθε φορά που ανεβαίνουμε στο stage. Αυτό συμβαίνει γιατί τίποτα δεν έχει αλλάξει κάθε φορά που ανεβαίνουμε στο stage».

Πώς γίνεται δύο rappers, πρώην drug dealers να έχουν τόσο βαθιά άποψη για τα πράγματα; Στο Μπέλφαστ η ιστορία δεν καταγράφεται τόσο στα βιβλία όσο στην προφορική και λαϊκή παράδοση, στο βίωμα της καταπίεσης που μεταφέρεται. Οι Kneecap διαμορφώθηκαν ως κομμάτι μιας τέτοιας κοινότητας, με την αμεσότητα και την αυθεντικότητα μιας παράδοσης να είναι μέσα στο DNA τους. Αυτό βγαίνει σε στίχους, συνεντεύξεις, στάση ζωής.

Coachella 2025

Η άνοδός τους σημειώθηκε ταυτόχρονα με την εκ νέου άνοδο του φιλοπαλαιστινιακού αισθήματος σε όλη την Ευρώπη. Ένα δίκαιο δούναι και λαβείν. Από τις αρχές του 2025 η αναγνωρισιμότητα και η προβολή τους ανεβαίνουν εκθετικά, όμως εκείνοι δεν κάνουν καμία έκπτωση στον λόγο τους. Στο διήμερο φεστιβάλ Coachella της Καλιφόρνια τον Απρίλιο, χειρίστηκαν την κατάσταση αψεγάδιαστα.

✖Τι κι αν αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα φεστιβάλ παγκοσμίως εδώ και χρόνια. Οι Kneecap θα πουν επί σκηνής αυτά που πιστεύουν, ανοιχτά. Την πρώτη μέρα, προφορικά από το μικρόφωνο, λένε αυτολεξεί ότι το Ισραήλ διαπράττει γενοκτονία εναντίον του παλαιστινιακού λαού, τονίζοντας ότι ο βασικός του σύμμαχος και τροφοδότης σε όπλα και χρήματα είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες, κάτι που τις καθιστά εξίσου συνένοχες. Δεν δίστασαν μάλιστα να κάνουν και χιούμορ για τον θάνατο της Margaret Thatcher ("Maggie's in a box!"). Όλα αυτά ενθουσίασαν το κοινό, όχι όμως και τους διοργανωτές, που έκοψαν απότομα τον ήχο από το live stream. Στην εμφάνισή τους, τη δεύτερη μέρα του φεστιβάλ λοιπόν, οι Kneecap αποφασίζουν, καθ' ότι είχε ανακοινωθεί ότι ο ήχος τους θα παραμείνει κομμένος στο livestream, να μην τα πουν προφορικά αλλά να τα προβάλλουν όλα μέσα από το video wall. Με κομμένο τον ήχο, το μήνυμα περνάει και είναι σαφές:

"Israel is committing genocide against the Palestinian people

This is facilitated by the US government, which arms and funds Israel despite their war crimes

Fuck Israel. Free Palestine"

Τότε ήταν που μπήκαν στο στόχαστρο για τα καλά. Λίγες βδομάδες αργότερα, πάνω στο stage του

Glastonbury πλέον, δηλώνουν:

«Οι συναυλίες των Kneecap θέλουμε πάνω απ' όλα να είναι συμπεριληπτικές, οπότε πρέπει να σιγουρευτούμε ότι όλοι οι ασφαλίτες θα περάσουν όμορφα σήμερα»

(Kneecap gigs have all been about inclusion so I'd like to make sure all our undercover cops have a nice day)

Τρομονόμος και διώξεις: ο ορισμός του «τους έκαναν μάγκες»

Μετά και την εμφάνιση αυτή στο Coachella, μέσα στο σπιτάκι τους θα έλεγε κανείς, ο Keir Starmer (πρωθυπουργός Βρετανίας) μάλλον σκέφτηκε «κάπου πρέπει να μπει ένα όριο», ακούγοντας σίγουρα και τη δυνατή γκρίνια του πρέσβη των ΗΠΑ στο Ηνωμένο Βασίλειο, Warren Stephens, ο οποίος έκανε από την πρώτη στιγμή δηλώσεις ότι τα συνθήματα των Kneecap είναι ντροπιαστικά και –μα τι άλλο– αντισημιτικά. Γενικώς στην Αγγλία υπάρχει μια μόνιμη εκστρατεία φίμωσης όσων είναι με την Παλαιστίνη (βλέπε Palestine action, για το οποίο οι Kneecap μιλούν διαρκώς).

Παράθυρα επί παραθύρων, τηλεοπτικές κορώνες και οχετοί από σύσσωμο το πολιτικό φάσμα του Ηνωμένου Βασιλείου, για τα παλιόπαιδα που τολμούν να μας εκθέτουν στους συμμάχους μας, που βρίζουν την Αγγλία τόσο καιρό και δεν τους έχει ακουμπήσει κανείς! Και φυσικά όταν γίνεται τέτοιος παροξυσμός, πάντα κάποιος γελάει ειρωνικά. Οι Kneecap βλέπουν την δημοτικότητά τους να εκτινάσσεται.

Χωρίς να του προσάψουν και την κατηγορία περί προσβολής της ελευθερίας λόγου, το βρετανικό πολιτικό σύστημα έπρεπε κάτι να βρει να τους καταλογίσει. Έβαλαν τα επιτελεία να ψάξουν παντού, και τελικά το βρήκαν. Ο ένας εκ των δύο τραγουδιστών, ο Mo Chara, φαίνεται να είχε σήκωσε κάποια στιγμή σε μια συναυλία τον Νοέμβριο του 2024 την σημαία της Χεζμπολάχ. Με βάση τον αντιτρομοκρατικό νόμο του Ηνωμένου Βασιλείου, οποιαδήποτε δημόσια ένδειξη υποστήριξης προς οργανώσεις που θεωρούνται τρομοκρατικές (όπως η Χεζμπολάχ), συνιστά η ίδια τρομοκρατική ενέργεια.

 Ο Mo Chara εισέρχεται στο δικαστήριο στις 18 Ιουνίου, δυσκολευόμενος να περάσει ανάμεσα από μια διαδήλωση αλληλεγγύης χιλιάδων κόσμου. «Αρνούμαστε ότι έχουμε διαπράξει αδίκημα, και θα υπερασπιστούμε τον εαυτό μας. Βρισκόμαστε υπό πολιτική επιτήρηση. Θέλουν να μας σιωπήσουν. Έχουν στήσει ένα καρναβάλι για να αποσπάσουν την προσοχή. Όμως η αλήθεια είναι ότι το Ισραήλ μαζί με τη Βρετανία διαπράττουν αυτή τη στιγμή γενοκτονία στη Γάζα. Αυτή είναι η πραγματική ιστορία, όχι εμείς», έγραψαν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης την ίδια μέρα. Ο Mo Chara απαίτησε από το βρετανικό δικαστήριο να γίνει η ακρόαση στα ιρλανδικά εκείνη τη μέρα.

Τα υπόλοιπα είναι ιστορία. Για την ακρίβεια, ιστορία εν εξελίξει.

Το κάνουν να φαίνεται εύκολο. Αλλά δεν είναι.

Η επόμενη ακρόαση έχει οριστεί για τις 20 Αυγούστου. Στο μεταξύ, η εταιρεία που συνεργαζόταν με τους Kneecap και λειτουργούσε ως visa sponsor για τις ΗΠΑ σταμάτησε τη συνεργασία, με αποτέλεσμα το συγκρότημα να μείνει χωρίς επαγγελματική visa και να κινδυνεύει η φθινοπωρινή του περιοδεία στην Αμερική. Παράλληλα, οι Kneecap έχουν βγει εκτός line up σε φεστιβάλ στη Βρετανία και σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Γερμανία (προφανώς), ενώ και άλλα φεστιβάλ στην Ολλανδία και την Τσεχία δέχονται πιέσεις να κάνουν το ίδιο.

Για να μπορέσεις ως μπάντα να πάρεις τόσο εμφανώς θέση για ένα θέμα που ενοχλεί τόσο πολύ την εξουσία, πρέπει να είσαι τόσο μεγάλο όνομα, ώστε είτε να διστάσουν να σου επιβάλλουν κυρώσεις, είτε να ξέρεις ότι θα μπορέσεις να τις απορροφήσεις. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι δεν έχουν μπει στο στόχαστρο οι Massive Attack, ο Roger Waters, η Dua Lipa, ο Brian Eno, ο Paul Weller και άλλοι πολλοί. Ανεξαρτήτως μεγέθους, είναι για όλους τους καλλιτέχνες ένα ρίσκο.

Για τους Bob Vylan, τις Lambrini Girls, ακόμα και για τους Fontaines DC και Amyl and The Sniffers, δεν είναι το ίδιο εύκολο. Ειδικά οι Bob Vylan, που το πήγαν ένα βήμα παραπέρα και φώναξαν “death, death to the IDF” στο τελευταίο Glastonbury, αντιμετωπίζουν κι αυτοί κατακραυγή, διώξεις, ακυρώσεις συναυλιών, και εταιρείες προώθησης να τους εγκαταλείπουν. Παρ’ όλα αυτά και προς τιμήν τους, γράφουν στα social “We will be OK. Palestine isn’t”. Αυτό συνοδεύτηκε με δραματική αύξηση στις ακροάσεις των τραγουδιών τους, βάζοντάς το τελευταίο άλμπουμ τους *Humble as the Sun* στο top 20, δείχνοντας μάλλον ότι το λαϊκό αίσθημα δεν συμβαδίζει πάντοτε με την κυρίαρχη αφήγηση. Μένει να δούμε αν αυτή η δυναμική θα κρατήσει.

Το σίγουρο είναι, ότι με τους Kneecap ο αποκλεισμός όχι απλά δεν δούλεψε, αλλά είχε ακριβώς τα αντίθετα αποτελέσματα. Στις συναυλίες όπου τελικά εμφανίζονται, η προσέλευση ξεπερνά κάθε προηγούμενο. Τα είδαμε και την περασμένη Κυριακή 13 Ιουλίου και στα δικά μας μέρη.

Υπάρχει μια ειδοποιός διαφορά σε σχέση με τις άλλες μπάντες του UK που υφίστανται είτε κριτική είτε διώξεις. Οι Kneecap, αν και τυπικά πολίτες Μεγάλης Βρετανίας (καθώς ζουν στο Μπέλφαστ), είναι ήρωες στη δική τους χώρα. Η Ιρλανδία γνωρίζει στο πετσί της τι σημαίνει αποικιοκρατία και καταπίεση. Δεν είναι τυχαία η ισχυρή σύνδεση που έχουν οι Ιρλανδοί με το παλαιστινιακό κίνημα, σε μεγάλο βαθμό βλέπουν τους εαυτούς τους σε αυτό. Το να ξέρεις ότι «εντός έδρας» αυτά που λες έχουν καθολική αποδοχή, σου δίνει ένα γερό έδαφος να πατήσεις και να εκτιναχθείς. Και όπως είπαμε και νωρίτερα, οι Kneecap τώρα ξεκινούν πραγματικά.

Παρότι δεν ανακοίνωσαν νέο ραντεβού, όλοι έχουμε την αίσθηση ότι οι Kneecap θα επιστρέψουν σύντομα στην Ελλάδα. Κι ο λόγος είναι απλός, όπως φάνηκε και από παιδιά του March to Gaza που ανέβηκαν στη σκηνή πριν τους Kneecap. Υπάρχει κοινός αγώνας και κοινά πιστεύω: εναντιωνόμαστε σε ένα κράτος δολοφόνο που σκοτώνει αμάχους και μικρά παιδιά στην Παλαιστίνη, εδώ και χρόνια. Οι Kneecap το ξέρουν, το είδαν. Και θα ξανάρθουν.

«Εμείς (οι Ιρλανδοί) γνωρίζουμε από αποικιοκρατία (colonialism) και θανάτους, τα έχουμε ζήσει και τα ζούμε ακόμα. Η Παλαιστίνη όμως περνάει τα ίδια επί δέκα. Οπότε τώρα είναι η ώρα που μιλάμε για αυτήν».